

บันทึก

เรื่อง การตั้งสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยซึ่งมีบริษัทที่จดทะเบียนในต่างประเทศถือหุ้น

เดิมกระทรวงพาณิชย์มีหนังสือที่ พณ ๐๒๐๑/๓๘๗๒ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา แจ้งว่ากระทรวงพาณิชย์มีปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕ และประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๑๕ ว่า

(๑) บริษัทประกันวินาศภัยที่จดทะเบียนจัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยมีบริษัทที่จดทะเบียนในต่างประเทศถือหุ้นร้อยละ ๙๙.๘๔ จะถือเป็นบริษัทไทยหรือบริษัทต่างดาว

(๒) การประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย เป็นธุรกิจบริการตามบัญชี ค.หมวด ๓ ท้ายประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ หรือไม่

เนื่องจากประเด็นดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายซึ่งเจ้าหน้าที่กระทรวงพาณิชย์มีความเห็นแตกต่างกันเป็น ๒ ฝ่าย กระทรวงพาณิชย์จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาวินิจฉัยเพื่อจะได้ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติต่อไป

ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายได้พิจารณาเรื่องนี้แล้วเห็นว่า ประเด็นที่ข้อหาหรือน่าจะไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหาที่แท้จริง จึงมีมติให้กระทรวงพาณิชย์แจ้งปัญหาที่แท้จริงที่ประสงค์จะหารือ

ต่อมากระทรวงพาณิชย์ได้มีหนังสือ ส่วนที่สุด ที่ พณ ๐๕๐๓/๗๒๓ ลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๗ แจ้งข้อเท็จจริงว่า

๑. บริษัทไพศาลประกันภัย จำกัด เป็นบริษัทจำกัดที่จดทะเบียนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๓๕ และได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ต่อมาในปี พ.ศ.๒๕๑๑ บริษัท ซี วี สตาร์ แอนด์ คัมปะนี อินคอร์ปอเรเตด ซึ่งเป็นบริษัทจดทะเบียนในต่างประเทศได้เข้ามาครอบงำกิจการของบริษัท ไพศาลประกันภัย จำกัด บริษัทนี้จึงมีผู้ถือหุ้นสัญชาติต่างประเทศร้อยละ ๙๙.๘๔ คงมีผู้ถือหุ้นสัญชาติไทยเพียงร้อยละ ๐.๑๖ ของจำนวนหุ้นทั้งหมดของบริษัท

๒. เมื่อ พ.ศ.๒๕๒๔ บริษัทได้ยื่นขออนุญาตเปิดสาขาจำนวน ๖ สาขาซึ่งตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๑๐ มาตรา ๑๐ ได้บัญญัติไว้ว่า “บริษัทซึ่งเป็นสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศจะเปิดสาขา ณ ที่ใด ๆ มิได้ บริษัทซึ่งมิใช่สาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศ จะเปิดสาขาได้ก็แต่โดยได้รับใบอนุญาตจากรัฐมนตรี ในการอนุญาต รัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขก็ได้” ซึ่งตามเจตนารมณ์ของกฎหมายก็เพื่อป้องกันมิให้บริษัทต่างประเทศขยายธุรกิจแข่งขันกับคนไทย สำนักงานประกันภัยในขณะนั้นจึงเสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีว่าไม่ควรอนุญาตให้เปิดสาขา ซึ่งรัฐมนตรีได้พิจารณาเห็นชอบตามที่เสนอ

๓. ในปี พ.ศ.๒๕๓๕ บริษัท ไฟศาลประกันภัย จำกัด ได้ยื่นขออนุญาตเปิดสาขาจำนวน ๑๑ สาขา ทำให้เกิดปัญหาว่า บริษัทนี้จะสามารถเปิดสาขาได้เพียงใดโดยบริษัทจะได้รับสิทธิตามสัญญา ข้อ ๔ แห่งสนธิสัญญาทางไมตรีและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา และหรือตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑ หรือไม่อย่างไร

ในการนี้เจ้าหน้าที่กระทรวงพาณิชย์มีความเห็นเป็น ๒ ฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายแรก เห็นว่า บริษัทไฟศาลประกันภัย จำกัด ได้รับสิทธิในการขออนุญาตเปิดสาขาทั้ง ๑๑ สาขา เพราะ

๑. เป็นบริษัทซึ่งจัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงถือว่า เป็นบริษัทที่เป็นนิติบุคคลที่จดทะเบียนในประเทศและไม่นิติบุคคลต่างด้าว

๒. ไม่มีกฎหมายบัญญัติเรื่องสัญชาติของนิติบุคคลไว้เป็นการเฉพาะประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑ ข้อ ๓ กำหนดนิยามเรื่องนิติบุคคลต่างด้าวไว้ให้หมายความรวมถึง นิติบุคคลซึ่งมีหุ้นอันเป็นทุนจดทะเบียนตั้งแต่กึ่งหนึ่งของนิติบุคคลนั้นถือโดยคนต่างด้าวหรือนิติบุคคลซึ่งมีคนต่างด้าวลงหุ้นมีมูลค่าตั้งแต่กึ่งหนึ่งของทุนทั้งหมดในนิติบุคคลนั้น ก็เป็นบทนิยามที่บังคับใช้เฉพาะกับกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวเท่านั้น

๓. การประกันวินาศภัยไม่เป็นธุรกิจบริการตามบัญชี ค หมวด ๓ ท้ายประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑

๔. เมื่อเป็นบริษัทที่จดทะเบียนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จึงเป็นบริษัทประกันภัยตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕ ดังนั้น การที่จะเปิดสาขาต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน ตามมาตรา ๑๖ ซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

๕. ถึงแม้จะตีความว่าเป็นบริษัทต่างด้าวก็ตาม แต่สนธิสัญญาทางไมตรีและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา ข้อ ๔.๔ กำหนดให้บริษัทของประเทศสหรัฐอเมริกาได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับบริษัทที่จดทะเบียนในประเทศไทย

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า บริษัทไฟศาลประกันภัย จำกัด ไม่ได้รับสิทธิในการขออนุญาตเปิดสาขาเพราะ

๑. แม้ว่าบริษัทจะจดทะเบียนในประเทศ แต่เมื่อมีบริษัทต่างชาติเข้าถือหุ้นทำให้มีผู้ถือหุ้นสัญชาติต่างประเทศร้อยละ ๙๙.๘๔ จึงเป็นคนต่างด้าวตามบทนิยามข้อ ๓ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑ ซึ่งนำมาปรับใช้กับพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕ ด้วย

๒. การประกันวินาศภัยเป็นธุรกิจบริการตามบัญชี ค หมวด ๓ ท้ายประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑ เนื่องจากประกาศของคณะปฏิวัตินี้ดังกล่าวต้องการที่จะควบคุมธุรกิจบริการต่าง ๆ ไม่ว่าธุรกิจดังกล่าวนั้นจะเป็นธุรกิจเฉพาะหรือมีกฎหมายพิเศษควบคุมอยู่แล้วก็ตาม

๓. พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๗ กำหนดให้บริษัทที่เป็นสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศจะเปิดสาขา ณ ที่ใด ๆ มิได้ เจตนารมณ์ของ

กฎหมายก็เพื่อควบคุมมิให้บริษัทต่างประเทศเปิดสาขาประกอบธุรกิจประกันภัยในประเทศไทย เพิ่มขึ้นอีกเพื่อขยายธุรกิจแข่งขันกับบริษัทของคนไทย

๔. บริษัทดังกล่าวมีผู้ถือหุ้นเป็นคนต่างด้าวร้อยละ ๙๙.๘๔ เท่ากับเป็นบริษัทของคนต่างด้าวที่มุ่งประสงค์จะขยายธุรกิจประกันภัยในประเทศไทย จึงแฝงมาในรูปของบริษัทที่จดทะเบียนในประเทศไทย และเป็นการสนับสนุนสาขาบริษัทต่างประเทศในกลุ่ม AIG (American International Group) จึงไม่ควรให้ขยายธุรกิจประกันภัยด้วยการเปิดสาขาขึ้นอีก

๕. สนธิสัญญาทางไมตรีและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา นั้น บังคับได้เฉพาะเท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย กรณีที่มีกฎหมายเฉพาะอยู่แล้ว ตราบได้ที่ยังมิได้มีการแก้ไข ก็จำเป็นที่จะต้องบังคับใช้กฎหมายเฉพาะดังกล่าวอยู่ หากเห็นว่า เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับสนธิสัญญาก็สมควรที่จะให้มีการแก้ไขกฎหมายเสียก่อน แต่พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ มิได้กล่าวถึงสนธิสัญญาดังกล่าวและยังมิได้แก้ไขให้สอดคล้องกับสนธิสัญญาแต่อย่างใด จึงต้องยึดถือพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้พิจารณาปัญหานี้ประกอบกับความเห็นเบื้องต้นของกรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑ ซึ่งได้รับฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ (กรมการประกันภัย และกรมทะเบียนการค้า) และผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศ (กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย) แล้ว มีความเห็นดังนี้

๑. ปัญหาว่าบริษัทไพศาลประกันภัย จำกัด จะสามารถเปิดสาขาได้เพียงใดโดยบริษัทจะได้รับสิทธิตามข้อ ๔ แห่งสนธิสัญญาทางไมตรีและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา และหรือตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ หรือไม้อย่างไรนั้น เนื่องจากธุรกิจประกันวินาศภัยนั้นมีพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะที่ใช้บังคับกับธุรกิจประเภทนี้โดยตรงอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๒๘๑ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับกับธุรกิจของคนต่างด้าวโดยทั่วไปอีก

ตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ การประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามหลักเกณฑ์ปกติกระทำได้ ๒ วิธี โดยวิธีที่ ๑ จัดตั้งขึ้นเป็นบริษัทตามกฎหมายไทย โดยมีจำนวนผู้ถือหุ้นและกรรมการเป็นคนไทยไม่ต่ำกว่าสามในสี่ (มาตรา ๖ และมาตรา ๙)^๑ ซึ่ง

^๑มาตรา ๖ ภายใต้บังคับมาตรา ๗ การประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยจะกระทำได้เมื่อได้จัดตั้งขึ้นในรูปบริษัทจำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือบริษัทมหาชนจำกัดตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด และโดยได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยจากรัฐมนตรีโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี

การจัดตั้งบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดตามวรรคหนึ่งต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี ในการนี้จะกำหนดเงื่อนไขให้ปฏิบัติก่อนให้ความเห็นชอบก็ได้

เมื่อได้จดทะเบียนเป็นบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดและได้วางหลักทรัพย์ประกันตามมาตรา ๑๙ กับทั้งได้ดำรงไว้ซึ่งเงินกองทุนตามมาตรา ๒๗ แล้ว จึงให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยต่อรัฐมนตรีภายในระยะเวลาที่รัฐมนตรีกำหนด แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ได้จด

บริษัทประเภทนี้อาจขอตั้งสาขาต่าง ๆ ได้หากเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนด (มาตรา ๑๖)^๒ ส่วนวิธีที่ ๒ เป็นกรณีบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศมาขอตั้งสาขาเพื่อดำเนินกิจการในประเทศไทย แต่บริษัทเช่นนี้จะตั้งสาขาดำเนินการได้เพียงแห่งเดียว จะตั้งสาขาอื่น ๆ อีกไม่ได้เลย (มาตรา ๗ วรรคหนึ่งและวรรคห้า)^๓ โดยที่บริษัทไฟศาลประกันภัย จำกัด เป็นบริษัทที่ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยมาก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับโดยมีบริษัทที่จดทะเบียนในต่างประเทศเข้าถือหุ้นจนเป็นผลให้มีหุ้นของคนต่างชาติอยู่ถึงร้อยละ ๙๙.๘ เมื่อพระราชบัญญัติใหม่ดังกล่าวใช้บังคับแล้ว จะเห็นได้ว่าบริษัทไฟศาลประกันภัยจำกัด ไม่เข้าลักษณะที่จะเป็นบริษัทที่จดทะเบียนตามกฎหมายไทยตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้นได้อีกต่อไปเพราะองค์ประกอบของผู้ถือหุ้นดังกล่าว การจะดำเนินกิจการได้เพียงใดต่อไปจึงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์พิเศษที่กำหนดในบทเฉพาะกาลเท่านั้น และเมื่อบทเฉพาะกาลตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้บริษัทที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามกฎหมายเก่า (พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๑๐) ที่มีองค์ประกอบเกี่ยวกับผู้ถือหุ้นและกรรมการไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดคงเป็นบริษัทที่ได้รับอนุญาตให้ดำเนินกิจการต่อไปได้ตามกฎหมายใหม่โดยมีสาขาต่าง ๆ ตามที่ได้อนุญาตไว้แล้วเท่านั้น (มาตรา ๑๑๒ และมาตรา ๑๑๔)^๔ โดยมีได้มีบทบัญญัติเฉพาะ

ทะเบียนเป็นบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดแล้ว

การขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยและการออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง และในการอนุญาตรัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขไว้ด้วยก็ได้

มาตรา ๘ หุ้นของบริษัทจะต้องเป็นหุ้นสามัญชนิดระบุชื่อผู้ถือ มีมูลค่าของหุ้นไม่เกินหุ้นละหนึ่งร้อยบาท และข้อบังคับของบริษัทต้องไม่มีข้อจำกัดในการโอนหุ้น

มาตรา ๙ บริษัทต้องมีจำนวนหุ้นที่บุคคลผู้มีสัญชาติไทยถืออยู่ไม่ต่ำกว่าสามในสี่ของจำนวนหุ้นที่จำหน่ายได้แล้วทั้งหมด และต้องมีกรรมการเป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทยไม่ต่ำกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการทั้งหมด

^๒มาตรา ๑๖ บริษัทตามมาตรา ๖ ที่จะเปิดสาขาหรือย้ายที่ตั้งสำนักงานใหญ่หรือสำนักงานสาขา ต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน และให้นำความในมาตรา ๗ วรรคหก มาใช้บังคับโดยอนุโลม

การขออนุญาตและการอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

^๓มาตรา ๗ บริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศจะตั้งสาขาของบริษัทเพื่อประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัตินี้ได้ต่อเมื่อได้รับใบอนุญาตจากรัฐมนตรีโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี ในการนี้รัฐมนตรีจะอนุญาตโดยมีเงื่อนไขก็ได้

ฯลฯ

ฯลฯ

บริษัทที่เป็นสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศจะเปิดสาขา ณ ที่ใด ๆ ก็ได้

ฯลฯ

ฯลฯ

^๔มาตรา ๑๑๒ ให้ถือว่าบรรดาบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ถือว่าสาขาของบริษัทที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายดังกล่าวอยู่ก่อนหรือในวันที่

รองรับให้บริษัทเช่นนี้มีสิทธิเช่นเดียวกับบริษัทที่จัดตั้งตามมาตรา ๖ อันจะทำให้อาจตั้งสาขาเพิ่มเติมได้ ดังนั้น บริษัทไฟศาลประกันภัย จำกัด จึงคงมีสิทธิแต่ตามบทเฉพาะกาลโดยจะขอตั้งสาขาเพิ่มเติมไม่ได้ เว้นแต่จะเปลี่ยนสภาพบริษัทให้เข้าลักษณะตามที่กำหนดในมาตรา ๖ มาตรา ๘ และมาตรา ๙ นั้นเสียก่อน

๒. ส่วนปัญหาที่ว่าบริษัทไฟศาลประกันภัย จำกัด จะได้รับสิทธิตามข้อ ๔ ของสนธิสัญญาทางไมตรีและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกาเนื่องจากบริษัทที่ถือหุ้นของบริษัทไฟศาลประกันภัย จำกัด ถึงร้อยละ ๙๙.๘๔ เป็นบริษัทที่จดทะเบียนในสหรัฐอเมริกาหรือไม่ นั้น ในการนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าสนธิสัญญาดังกล่าวเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๑๑ ถึงแม้ว่าในขณะนั้นธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๐๒ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราวจะมีได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการทำสนธิสัญญาไว้ก็ตาม แต่ตามประเพณีการปกครองของไทยในระบอบประชาธิปไตย และรัฐธรรมนูญทุกฉบับที่ผ่านมาได้มีหลักเกณฑ์ไว้ทำนองเดียวกัน กล่าวคือ ได้ให้อำนาจฝ่ายบริหารที่จะกระทำสนธิสัญญาใด ๆ ก็ได้ แต่หากสนธิสัญญาใดมีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงอำนาจอธิปไตยของไทยหรือจำเป็นต้องมีการออกพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามนั้นแล้ว สนธิสัญญานั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การบังคับใช้สนธิสัญญานั้นจะสามารถกระทำได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายภายในหรือมีกฎหมายภายในรองรับไว้ก็จะเป็นกรณีที่ต้องมีการออกกฎหมายอนุวัติการเพื่อให้การเป็นไปตามนั้น และสำหรับในกรณีนี้จะเห็นได้ว่าสนธิสัญญาดังกล่าวหากจะมีการใช้บังคับในปัจจุบันก็จะมีเนื้อหาที่ขัดกับบทบัญญัติของพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕ กล่าวคือ ตามพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยของบริษัทที่จดทะเบียนในประเทศไทยไว้แตกต่างจากบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศโดยกำหนดให้บริษัทที่จดทะเบียนในประเทศไทยต้องมีจำนวนหุ้นที่บุคคลผู้มีสัญชาติไทยถืออยู่ไม่ต่ำกว่าสามในสี่ของจำนวนหุ้นที่จำหน่ายได้แล้วทั้งหมด และต้องมีกรรมการเป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทยไม่ต่ำกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการทั้งหมด ส่วนบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศนั้นกำหนดให้สามารถจัดตั้งสาขาได้เพียงแห่งเดียวเท่านั้น^๔ ในขณะที่สนธิสัญญาดังกล่าวได้กำหนดให้คนชาติและบริษัทของภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะได้รับผลปฏิบัติอย่างคนชาติในการประกอบธุรกิจต่าง ๆ ภายในอาณาเขตของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง^๕

พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นสาขาของบริษัทที่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ตามเงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนดไว้ในการอนุญาต

มาตรา ๑๑๔ บริษัทตามมาตรา ๑๑๒ บริษัทใดมีผู้ถือหุ้นหรือกรรมการที่เป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทยต่ำกว่าอัตราที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้คงมีผู้ถือหุ้นหรือกรรมการที่เป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทยในอัตราที่เป็นอยู่ต่อไป

^๔ ดังรายละเอียดที่กล่าวไว้ในบันทึกข้อ ๑, ข้างต้น

^๕ ข้อ ๔

๑. คนชาติและบริษัทของภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะได้รับผลปฏิบัติอย่างคนชาติในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดตั้งตลอดจนการได้มาซึ่งผลประโยชน์ในวิสาหกิจทุกประเภทเพื่อประกอบกิจกรรมทางพาณิชย์

ดังนั้น เมื่อสนธิสัญญานี้ยังมีได้มีการเสนอให้รัฐสภาให้ความเห็นชอบและยังมิได้มีการออกกฎหมายเพื่่อนุวัติการ สนธิสัญญาดังกล่าวจึงจะนำมาใช้บังคับให้เกิดสิทธิพิเศษแก่บริษัทไฟศาล ประกันภัย จำกัด ยังไม่ได้ การต่าง ๆ ยังคงต้องเป็นไปตามกฎหมายภายในดังที่พระราชบัญญัติ ประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕ ได้บัญญัติไว้

(ลงชื่อ) วัฒนา รัตนวิจิตร

(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤษภาคม ๒๕๓๗

ความเห็นของกรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑

บันทึก

เรื่อง การขออนุญาตเปิดสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยซึ่งมีบริษัท ที่จดทะเบียนในต่างประเทศถือหุ้น

กระทรวงพาณิชย์ได้มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ พณ ๐๕๐๓/๗๒๓ ลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาความว่า ตามที่คณะกรรมการกฤษฎีกา มีมติให้กระทรวงพาณิชย์แจ้งถึงปัญหาที่แท้จริงที่ประสงค์จะหาหรือตามเจตนารมณ์ของกระทรวงพาณิชย์ในปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕ และประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ นั้น กระทรวงพาณิชย์ขอเรียนชี้แจง ดังนี้

๑. บริษัทไฟศาลประกันภัย จำกัด จดทะเบียนเป็นบริษัทจำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๓๕ และได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ต่อมาในปี พ.ศ.๒๕๑๑ บริษัท ซี วี สตาร์ แอนด์ คัมปะนี อินคอร์ปอเรตเต็ด ได้เข้าซื้อหุ้นของบริษัทไฟศาลประกันภัย จำกัด ทำให้มีผู้ถือหุ้นสัญชาติต่างประเทศร้อยละ ๙๙.๘๔ คงมีผู้ถือหุ้นสัญชาติไทยเพียงร้อยละ ๐.๑๖ ของจำนวนหุ้นทั้งหมดของบริษัท

๒. เมื่อ พ.ศ.๒๕๒๔ บริษัทได้ยื่นขออนุญาตเปิดสาขาจำนวน ๖ สาขาซึ่งตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๑๐ มาตรา ๑๐ ได้บัญญัติไว้ว่า “บริษัทซึ่งเป็นสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศจะเปิดสาขา ณ ที่ใด ๆ มิได้ บริษัทซึ่งมิใช่สาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศ จะเปิดสาขาได้ก็แต่โดยได้รับใบอนุญาตจากรัฐมนตรี ในการอนุญาต รัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขก็ได้” ซึ่งตามเจตนารมณ์ของกฎหมายก็เพื่อป้องกันมิให้บริษัทต่างประเทศขยายธุรกิจแข่งขันกับคนไทย สำนักงานประกันภัยในขณะนั้นจึงเสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีว่าไม่ควรอนุญาตให้เปิดสาขา ซึ่งรัฐมนตรีได้พิจารณาเห็นชอบตามที่เสนอ

๓. ในปี พ.ศ.๒๕๓๕ บริษัทไฟศาลประกันภัย จำกัด ได้ยื่นขออนุญาตเปิดสาขาจำนวน ๑๑ สาขา ทำให้เกิดปัญหาว่า บริษัทจะได้รับสิทธิตามสัญญา ข้อ ๔ แห่งสนธิสัญญาทางไมตรีและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา และหรือตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ หรือไม่ เพียงใดอย่างไร

เนื่องจากปัญหาดังกล่าวทำให้เจ้าหน้าที่กระทรวงพาณิชย์มีความเห็นเป็น ๒ ฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายแรก เห็นว่า บริษัทไฟศาลประกันภัย จำกัด ได้รับสิทธิในการขออนุญาตเปิดสาขาทั้ง ๑๑ สาขา เพราะ

๑. เป็นบริษัทซึ่งจัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงถือว่าเป็นบริษัทที่เป็นนิติบุคคลจดทะเบียนในประเทศและไม่ใช่เป็นนิติบุคคลต่างด้าว

๒. ไม่มีกฎหมายบัญญัติเรื่องสัญชาติของนิติบุคคลไว้เป็นการเฉพาะประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ ข้อ ๓ กำหนดนิยามเรื่องนิติบุคคลต่างด้าวไว้ให้หมายความรวมถึง นิติบุคคลซึ่งมีหุ้นอันเป็นทุนจดทะเบียนตั้งแต่กึ่งหนึ่งของนิติบุคคลนั้นถือโดยคนต่างด้าวหรือนิติ

บุคคลซึ่งมีคนต่างด้าวลงทุนมีมูลค่าตั้งแต่กึ่งหนึ่งของทุนทั้งหมดในนิติบุคคลนั้น ก็เป็นบทนิยามที่บังคับใช้เฉพาะกับกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวเท่านั้น

๓. การประกันวินาศภัยไม่เป็นธุรกิจบริการตามบัญชี ค หมวด ๓ ท้ายประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑

๔. เมื่อเป็นบริษัทที่จดทะเบียนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จึงเป็นบริษัทประกันภัย ตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕ ดังนั้น การที่จะเปิดสาขาต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน ตามมาตรา ๑๖ ซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

๕. ถึงแม้จะตีความว่าเป็นบริษัทต่างด้าวก็ตาม แต่สนธิสัญญาทางไมตรีและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา ข้อ ๔.๔ กำหนดให้บริษัทของประเทศสหรัฐอเมริกาได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับบริษัทที่จดทะเบียนในประเทศไทย

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า บริษัทไฟศาลประกันภัย จำกัด ไม่ได้รับสิทธิในการขออนุญาตเปิดสาขาเพราะ

๑. แม้ว่าบริษัทจะจดทะเบียนในประเทศ แต่เมื่อมีบริษัทต่างชาติเข้าถือหุ้นทำให้มีผู้ถือหุ้นสัญชาติต่างประเทศร้อยละ ๙๙.๘๔ จึงเป็นคนต่างด้าวตามบทนิยามข้อ ๓ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑ ซึ่งนำมาปรับใช้กับพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕ ด้วย

๒. การประกันวินาศภัยเป็นธุรกิจบริการตามบัญชี ค หมวด ๓ ท้ายประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑ เนื่องจากประกาศของคณะปฏิวัตินี้กล่าวต้องการที่จะควบคุมธุรกิจบริการต่าง ๆ ไม่ว่าธุรกิจดังกล่าวนั้นจะเป็นธุรกิจเฉพาะหรือมีกฎหมายพิเศษควบคุมอยู่แล้วก็ตาม

๓. พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๗ กำหนดให้บริษัทที่เป็นสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศจะเปิดสาขา ณ ที่ใด ๆ มิได้ เจตนารมณ์ของกฎหมายก็เพื่อควบคุมมิให้บริษัทต่างประเทศเปิดสาขาประกอบธุรกิจประกันภัยในประเทศไทยเพิ่มขึ้นอีกเพื่อขยายธุรกิจแข่งขันกับบริษัทของคนไทย

๔. บริษัทดังกล่าวมีผู้ถือหุ้นเป็นคนต่างด้าวร้อยละ ๙๙.๘๔ เท่ากับเป็นบริษัทของคนต่างด้าวที่มุ่งประสงค์จะขยายธุรกิจประกันภัยในประเทศไทย จึงแฝงมาในรูปของบริษัทที่จดทะเบียนในประเทศ และเป็นการสนับสนุนสาขารัฐบริษัทต่างประเทศในกลุ่ม AIG (American International Group) จึงไม่ควรให้ขยายธุรกิจประกันภัยด้วยการเปิดสาขาขึ้นอีก

๕. สนธิสัญญาทางไมตรีและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกานั้น บังคับได้เฉพาะเท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย กรณีที่มีกฎหมายเฉพาะอยู่แล้ว ตราบใดที่ยังมิได้มีการแก้ไข ก็จำเป็นที่จะต้องบังคับใช้กฎหมายเฉพาะดังกล่าวอยู่ หากเห็นว่ เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับสนธิสัญญาก็สมควรที่จะให้มีการแก้ไขกฎหมายเสียก่อน แต่พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕ มิได้กล่าวถึงสนธิสัญญาดังกล่าวและยังมิได้แก้ไขให้สอดคล้องกับสนธิสัญญาแต่อย่างใด จึงต้องยึดถือพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕

กระทรวงพาณิชย์จึงใคร่ขอหารือว่า บริษัทไฟศาลประกันภัย จำกัดจะได้รับสิทธิ

ตามข้อ ๔ แห่งสนธิสัญญาทางไมตรีและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา และหรือตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ หรือไม่เพียงใด อย่างไรก็ตาม

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) ได้พิจารณาข้อหาหรือดังกล่าว โดยได้รับฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ (กรมการประกันภัยและกรมทะเบียนการค้า) และผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศ (กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย) แล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง บริษัทไฟศาลประกันภัย จำกัดจะได้รับสิทธิตามข้อ ๔ ของสนธิสัญญาทางไมตรีและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกาหรือไม่ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า สนธิสัญญาดังกล่าวเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๑๑ ถึงแม้ว่าในขณะนั้นธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักรพ.ศ.๒๕๐๒ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราวจะมีได้กำหนดให้ต้องนำสนธิสัญญาดังกล่าวเสนอต่อสภาเพื่อความเห็นชอบ แต่ตามประเพณีการปกครองของไทยในระบอบประชาธิปไตย และรัฐธรรมนูญทุกฉบับที่ผ่านมา ได้บัญญัติหลักเกณฑ์ในเรื่องการบังคับใช้สนธิสัญญาไว้ทำนองเดียวกัน กล่าวคือ ได้ให้อำนาจฝ่ายบริหารที่จะกระทำสนธิสัญญาใด ๆ ก็ได้ แต่หากสนธิสัญญาใดมีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงอำนาจอธิปไตยของไทยหรือจำเป็นต้องมีการออกพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามนั้นแล้ว สนธิสัญญานั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา จากกฎเกณฑ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การบังคับใช้สนธิสัญญานั้นจะสามารถกระทำได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายภายในหรือมีกฎหมายภายในรองรับไว้แล้ว เพราะหากขัดหรือแย้งกับกฎหมายภายในหรือยังไม่มีกฎหมายภายในรองรับไว้ก็จะ เป็นกรณีที่ต้องมีการออกกฎหมายอนุวัติการเพื่อให้การเป็นไปตามนั้น และสำหรับในกรณีนี้จะเห็นได้ว่าสนธิสัญญาทางไมตรีฯดังกล่าวหากจะมีการใช้บังคับในปัจจุบันก็จะมีเนื้อหาที่ขัดกับบทบัญญัติของพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕ กล่าวคือ ตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยของบริษัทที่จดทะเบียนในประเทศไทยไว้แตกต่างจากบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศโดยกำหนดให้บริษัทที่จดทะเบียนในประเทศไทยต้องมีจำนวนหุ้นที่บุคคลผู้มีสัญชาติไทยถืออยู่ไม่ต่ำกว่าสามในสี่ของจำนวนหุ้นที่จำหน่ายได้แล้วทั้งหมด และต้องมีกรรมการเป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทยไม่ต่ำกว่าสามในสี่ของจัดตั้งสาขาได้เพียงแห่งเดียวเท่านั้น ในขณะที่สนธิสัญญาดังกล่าวได้กำหนดให้คนชาติและบริษัทของภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะได้รับผลประโยชน์อย่างคนชาติในการประกอบธุรกิจต่าง ๆ ภายในอาณาเขตของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง^๗ ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า กรณีนี้ถ้าประสงค์ให้สนธิสัญญามีผลใช้บังคับก็ต้องไปแก้ไขพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยพ.ศ.๒๕๓๕ หรือเสนอสนธิสัญญานี้ต่อ

^๗ ข้อ ๔

๑. คนชาติและบริษัทของภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะได้รับผลประโยชน์อย่างคนชาติในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดตั้งตลอดจนการได้มาซึ่งผลประโยชน์ในวิสาหกิจทุกประเภทเพื่อประกอบกิจกรรมทางพาณิชย์ อุตสาหกรรม การคลัง และธุรกิจอื่น ภายในอาณาเขตของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

รัฐสภาให้ความเห็นชอบเพื่อให้เกิดข้อยกเว้นทางกฎหมายจากบทบัญญัติของพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่เมื่อปรากฏว่าสนธิสัญญาฉบับนี้มิได้มีการเสนอให้รัฐสภาให้ความเห็นชอบ ดังนั้น สนธิสัญญาดังกล่าวจึงนำมาใช้บังคับกับการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในกรณีนี้ไม่ได้ หากแต่ต้องเป็นไปตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะสำหรับเรื่องนี้

ประเด็นที่สอง บริษัทจะได้รับสิทธิตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๕ ด้วยหรือไม่ มีความเห็นแตกต่างกันเป็น ๒ ฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายที่หนึ่ง เห็นว่า การประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยนั้นมีกฎหมายพิเศษที่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยเฉพาะอยู่แล้วคือ พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ถือหุ้นและจำนวนผู้ถือหุ้นว่าจะต้องมีบุคคลสัญชาติไทยถืออยู่ไม่ต่ำกว่าสามในสี่ของหุ้นที่จำหน่ายได้แล้วทั้งหมดและต้องมีการเป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทยไม่ต่ำกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการทั้งหมด รวมทั้งรับรู้ถึงฐานะของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศว่ามีอยู่แค่ไหน เพียงใด ในขณะที่ประกาศของคณะปฏิวัติเป็นเพียงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวโดยทั่วไปเท่านั้น จึงจะนำกฎหมายนี้มาใช้บังคับกับการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยไม่ได้ ดังนั้น ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับดังกล่าวจึงมิใช่กฎหมายที่จะให้สิทธิในการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยแต่อย่างใด

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑ เป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ที่จะควบคุมเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งรวมถึงการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยด้วย และตามบทบัญญัติข้อ ๑ บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ ให้ใช้ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้แทน ดังนั้น ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับดังกล่าวจึงมีผลใช้บังคับแก่กรณีนี้ด้วย สำหรับปัญหาว่าบริษัทจะได้รับสิทธิยกเว้นตามข้อ ๒ ของประกาศของคณะปฏิวัติซึ่งกำหนดมิให้ใช้บังคับแก่คนต่างด้าวในกรณีที่เข้ามาประกอบธุรกิจในราชอาณาจักรโดยได้รับอนุญาตหรือโดยความตกลงที่รัฐบาลไทยทำกับรัฐบาลต่างประเทศนั้น ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัทฯ ไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาลไทยแต่อย่างใด แม้สิทธิตามสนธิสัญญาทางไมตรีและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกาจะมีอยู่ก็ตาม แต่สนธิสัญญาดังกล่าวก็นำมาใช้บังคับกับการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในกรณีนี้ไม่ได้ ดังที่ได้วินิจฉัยไว้แล้วในประเด็นที่ ๑ ดังนั้น บริษัทฯ จึงไม่ได้รับสิทธิตามประกาศของคณะปฏิวัติเช่นเดียวกัน

(ลงชื่อ) ม. ตันเต็มทรัพย์

(นายไมตรี ตันเต็มทรัพย์)

รองเลขาธิการฯ

ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กุมภาพันธ์ ๒๕๓๗